

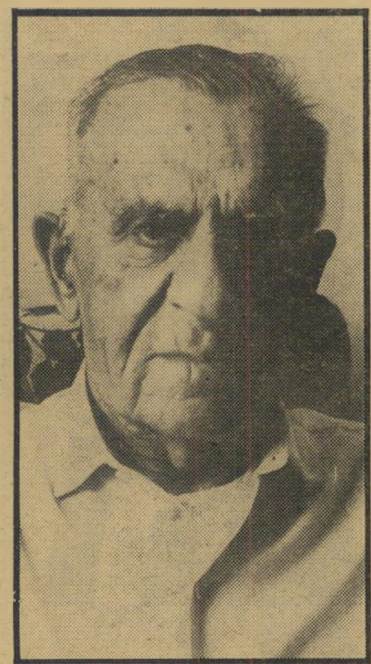

(המשך מעמוד 21)

אחדות לאחר-מכן נרצח יוסוף בדם ביד ערבים בגלל אהדתו ליהודים.
 "הבן השני סיים את אוניברסיטת ביי-רות, והיה מהנדס-אגרונום. היתה לשייך בת, שגם היא סיימה את לימודיה באוניברסיטה זו. אך שני ילדיו אלה היו אנטי-שמים ממדרגה ראשונה. בכל הפגנה ביפו, נגד היהודים — צעדו הם הראשונים!
 "שייך בדם אפנדי נפטר חודש בלבד לאחר השלמת בניין-חלומותיו. לאחר מותו, פנה אלי בנו יוסוף וביקש שאתחנן מאווליאום מפואר משייש, עבור ארונו של אביו. העומד עד היום בבית-הקברות המוסלמי שביפו."

כואב הלב

ש מיכנים שתמיד הייתי הולכת לראות, כדי ליהנות מהם, מספרת גילה אלמגור, הבית ברחוב נחמני, למי של הבית האישליקי ברחוב אחיהעם, הרי טירה האדומה ברציף הרבט סמואל, כמו בן. כעת, כשאני שומעת שהורסים את שלושתם — כואב לי הלב.

האדריכל ריצ'ארד פטובסקי

בן 86, תיכנן יחד עם שותפו, יהודה ברלין, רבים מבתיה של תל-אביב הקטנה, שחלקם הגדול נהרס.

"תמיד, כשהייתי עוברת ליד הטירה הירוקה, בדרך ליפו, הייתי אומרת לעצמי: אילו היה לי כסף, הייתי קונה את הארץ מן היפה הנה, וגרה בו". כיום, לצערי, מאוחר מכדי לומר זאת.
 יום לפני יום-העצמאות ה-26 של המדינה החלה חברת מילגו להריסות ולעבודות-יער בהריסת הטירה האדומה. עבור מלאכת-ההרס משלמות חברת עמידר וע"י ריית תל-אביב, ובסמוך למקום יוקמו שני מלונות-ענק, האחד של חברת מלונות קנאדיאן פטיפיק, ששלט-ענק במקום מכריז כי יהיה "מלון-היוקרה הבינלאומי הראשון", והאחר ייבנה על-ידי חברת רסקו. השטח עליו ניצבה הטירה האדומה ישר מש למטרת הרחבת רציף הרברט סמואל, וכגן של אחד המלונות הללו.
 יונס רעיס הערבי, הדחפוריסט של חברת מילגו, נולד בוואדי ערה ב-1942. הוא התחנך בקיבוץ שומרת של השומרון הצעיר. לפני 14 שנה החל עובד בחברת מילגו, שמונתה על כל הריסות מנשיה. "הרסתי שם לפחות 100 בלוקים — זככל בלוק היו עשרות בתים". מספר יונס, "אנחנו עובדים בהריסת מנשיה כבר שמונה שנים. את הבתים הסמוכים לים הרסנו, ואת הלבנים שלהם דחפנו ישר לתוך הים. את הבית הנה, הטירה האדומה, התחלנו להרוס ביום רביעי שעבר. ביום-העצמאות של עבדנו. הריסת הבניין לקחה לנו שבוע שלם, וזה רק בגלל שהוא היה בנוי כלי-כך טוב. כל בית אחר הרסנו בכמה שעות".
 הוסיף יהודה לוי, מנהל-העבודה: "הי בית היה במצב מצויין, אפילו לא נצרך לשפוק. כלי-כך חבל שצריך היה להרסו, אני אמנם רק מבצע עבודה, אבל לייעצמי כואב הלב על הכל."

נוכות למוזכירה

האל"מ עשה חיים משוגעים. בצצה"ל הוא נודע כ אחד הקצינים ה-צעירים והמצליחים ביותר. במלחמת יום-הכיפורים הוא היה שייך לאחד החיילות ש"התגלו" לפתע, חלקו של האל"מ שלנו בגילוי היה רב. כשהיה חוזר הביתה, המתינה לו שם אשתו הנאמנה והאהובה. האשה שמעה על הצלחותיו של בעלה במלחמה, שמעה ממפקדיו כמה הוא מוצלח, צפתה בעלייתו המהירה בסולם-הדרגות, אך היא שמעה גם על הסמלת הראשונה, מוזכירתו של בעלה, אשר ליווי תה אותו לכל מקום.
 אולם כאשר שמעה כי המוזכירה עברה ליחידה אחרת, אך למרות זאת, סופחה על-ידי בעלה ליחידתה הישנה, החלה סוף-סוף חושדת. עם החשדות, באו גם סיפורים של יידיים טובים, וכל מיני סיפורים בודקים אחרים.
 תחילה ניסתה בדרכי-נועם, קראה לנערה רה וביקשה ממנה לעזוב את בעלה, הנערה סרבה. אחר הלכה להוריה של הנערה לבקשם שישפיעו עליה לעזוב את הבעל — הסמרט"ת סירבה. היא פנתה למפקדו של בעלה לבקשו שישפיע עליהם להיפרד — שניהם סירבו. לא נותרה לה ברירה.
 היא נסעה לבסיס של הבעל, ובנוכחות החיילים והקצינים תפסה את המוזכירה, הילקה לה מכות נאמנות, מבלי שאיש מן הפקודים יעז להתערב.
 כאן הסתבר שבמקום בו לא עוזר השכל, עוזרות המכות — האל"מ המוזכירה נפרדו.

ההזדמנות באה. ככה זה כשמחכים ו-מחפשים עם כל הלב. גיימס עומד להגיע לישראל בקיץ, לביים בתיאטרון הקאמרי את המחזה השייקספירי הנודע מידה כנגד מידה, שבגירסתו הישראלית הקיצית של 1974 יהפוך למחומר.
 ואם בכך לא די — אז יש לנו בשורות בשבילנו. נעילות או לא — זה עניין של דיעה אישית.
 כי שימרת הפכה בינתיים למבוקשת לא סתם, אלא ביותר. את ימיה הארוכים וה-בודדים עד לשובו של הבמאי שלה, היא מבלה, לסירוגין, בחברתם של הרוצח-להיות-שחקן יוסי ורז'ינסקי, ושל נריב אבידן, אחיו של המשורר ד"ר אבידן.
 אבל הפעילות הבילוית הזאת לא מפריעה לה לשייב במרץ על מכתביו של הבמאי הנילה.
 וכשהוא גיע סוף-סוף, אנו עתידים ל-חזות או בדראמה מרובעת רבת מתת ו-עניין, או פשוט, בשיבה אל המנוחה.
 מה שבטוח — הוא לא יישאר חייב. הוא יחזיר מידה כנגד מידה.

שימרת אור מבלה

תל-אביב - ניו-יורק

האיטי

רב. תוך זמן קצר הגיעתנו הידיעה שהיא התחתנה, עם אמהגן יהודי בשם הארי רובינשטיין, בן-גילה.
 רובינשטיין לא היה ידוע-דווקא בנטייה מיוחדת אל המין היפה, ולכן חשבו הכל, הנה, זהו סידור אידיאלי, וגם שכל אחד מנהל את חייו כרצונו, פחות-אדיוותר, ו-הכל מרוצים.
 אבל מסתבר שהאידיאלי לא היה עדי-

רוזי נתן מנהלת

כדייך. רוזי גילתה שהיא וסידורים נר-חיים לא הולכים ביחד.
 וכאן קרה דבר מעניין. בין כל הדברים שקרו לרוזי בניו-יורק, היא גם הכירה שם את האמא של כריסטין דאנקן, ש-מצאה בעצם מהאיטי, והיא נחשבת כאחת הרקדניות הגדולות ביותר בעולם.
 הידידות בין שתי הנשים הלכה והעמיקה, וכתוצאה סופית מכך עזבה הרקדנית דאנקן את ביתה ובעלה, לקחה את הר-איתה להאיטי, ורוזי מנהלת שם את הר-באר הגדול שלה.
 אבל מהמיתכבים העגומים שמגיעים מ-מנה, משם, מסתבר שהאיטי זה לא בדיוק מה שרשם לה הרופא.

מידה נגד מידה

לפני כמה חודשים סיפרתי לכם איך שימרת אור (אורלנד), הבת של הר-משורר יעקב אורלנד ואשתו-לשעבר של ורדי ("היפה") בנייעקב הפכה ל-גרופה מבוקשת, ואיך שתבמאי פילטר גיימס, זה המפורסם, שביים את כטוב בעיניכם בלונדון, עמד להגיע ארצה ישר-אל בגללה, ובגללה בלבד.
 או בינתיים הוא הגיע, והיה כאן כמה שנה, ואחרי-כך נסע. ההתחייבויות הקוד-מות חייבו אותו, ולא עזר לו כלום. שימ-רית לא הסכימה לנסוע איתו. ישראל היא הבית שלה, ומפה היא לא זזה.
 והוא את האהבה הישראלית שלו לא שכח. הוא המשיך ללבות אותה במרץ, ב-מיתכבים, הויפס הזדמנות-פז כלשהי לבוא לישראל ולבלות כאן מעט, אולי אפילו לביים משהו, לא חשוב מה.

זוכרים את רוזי נתן, אשתו-לשעבר של אייבי נתן? או היא שוב בחדשות. באמצעות המדור הזה עקבנו יחד אחר קורותיה של רוזי, מאז שעזבה את הארץ והשתקעה בגולה בניו-יורק הוויינה, לשם נסעה יחד עם ידידתה, המולאטית היפה פיה כריסטין דאנקן, אחרי שהן ניהלו יחד עם הקינגסטון ז"ל בתל-אביב.
 אבל זמן-מה אחרי שהגיעו השתיים ניו-יורק, פגשה כריסטין בזמרת-הנשמה הר-כושית נריב סימון, השתיים התייידו ו-עברו יחדיו להתגורר בביתה של הזמרת בפריס.
 רוזי נשארה או לבדה, אבל לא לזמן-

ביום שישי הבא עלינו לטובה, בגינת אחד הבתים בסביון, יערך רפי שאולרי סעודה סינית כהילכתה לבערך 200 איש. זו תהיה גולת-ההכותרת של חופה צנועה, שתיערך בבוקר אותו יום ברבנות.
 יהיו אלה נישואי-רב-שנייה של הדייל הר-ראשי של אל-על, עמלי מור (זיסמן), ש-צויין לשבח על-ידי הרמטכ"ל במלחמת ששת-הימים, למי שלא יודע.
 עמ, כזכור לרבים מביניכם, היה פעם בעלה של מי שנחשבה כאחת הבחורות היפות בארץ, שרה, בתו של קבלן-הבניין קירשמן. אבל הנישואים האלה הסתיימו אחרי שנים ספורות.
 האיש הידוע בעינו הבוחנת, המבחינה ב-יפהייה אמיתית עוד מרחוק, עושה את זה גם הפעם. אשתו מיספר שתיים תהיה

נישואין בחוג אל-על

זיסמן מתחתן

פנינה (פינצ'י), דיילת באל-על גם היא, והפיקנט מכל — גם עליה אומרים היום שהיא אחת הבחורות היפות ביותר בארץ, אם לא היפה מכולן.
 רק על דבר אחד אין עוררין — לפינצ'י יש הגוף היפה ביותר במיזרח-התיכון, אם לא למעלה מזה. עובדה, אל-על רצתה ל-שלוח אותה לחוץ-לארץ, לצילומי-פירסומת עבור החברה. עוד עובדה: על-אף ששני-הם עובדים באל-על, הם נפגשו דווקא על חוף הים, בזכות העין הבוחנת שלו.
 אלא שפינצ'י לא עושה מעניין היופי צימעס. יופי זה דבר חשוב, אומנם, אבל צריך שיהיה גם משהו במחלקה העליונה. לכן היא בוגרת בתי-הספר התיכון אליאנס, ובעוד חודשיים היא מסיימת את לימודי התואר הראשון בחוג לתרבות צרפת, ב-אוניברסיטה של תל-אביב, פלוס תעודת-הוראה, מטרתה — להיות מורה לצרפתית, ובכלל היא בחורה קטנה וצנועה-בלי ציפורים, וכשאיל-העיתונות הגרמני, אכסל שפרינגר, ביקש ממנה להצטלם עבור שער שטרך, היא פשוט סירבה.
 וכך עומד הרומן כן שלוש השנים להסי-תים סוף-סוף בחופה, ולכבוד המאורע תתקטט חלה היפהייה בשימלה לבנה משגעת, דיור אוריגינלי, שהובאה במיוחד מפריס.
 זנאמר לדבק טוב.